

## Arrest

nr. 199 607 van 12 februari 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP  
J. Swartenbroucklaan 14  
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2017.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name zijn problemen met Saraya al Salam in het kader van zijn werkzaamheden bij het Ministerie van Olie. Hij stelt dat zich nog verschillende nieuwe feiten hebben voorgedaan. Zijn familie zou een oproepingsbrief van Saraya al Salam op zijn naam ontvangen hebben. Daar hij zich niet ging aanmelden, zou zijn familie daags nadien een dreigbrief op zijn naam ontvangen hebben waarin stond vermeld dat hij zich binnen de 30 dagen diende aan te melden ofwel 20 miljoen Iraakse dinar moest betalen. Indien niet, dan zou zijn familie hiervoor boeten. Zijn broer A. zou de dag na ontvangst van de dreigbrief klacht tegen onbekenden – hij vreesde te zeggen dat de dreigbrief van Saraya al Salam was – hebben ingediend bij de politie. Na het verstrijken van de termijn van de 30 dagen, hij meldde zich niet aan en het gevraagde bedrag werd niet betaald, zou zijn broer B. op straat zijn geslagen en beschoten door gewapende leden van Saraya al Salam. Zijn vader zou vervolgens opnieuw klacht hebben ingediend, weerom tegen onbekenden. Hij zou van al deze feiten rond mei 2017 zijn ingelicht. Hij haalt nog aan dat zijn familie omwille van de problemen telkens moet verhuizen in Irak.*

*In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 16 mei 2017.*

*Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een schrijven van zijn advocaat, een kopie van zijn diploma, een kopie van een attest inzake zijn studies in Irak, kopieën van twee documenten ter bewijs van zijn tewerkstelling bij het Ministerie van Olie, kopieën van drie documenten van het Ministerie van Olie betreffende dienstverplaatsingen, een kopie van de oproepingsbrief van Saraya al Salam, een kopie van een dreigbrief afkomstig van Saraya al Salam, een klacht bij politie betreffende de dreigbrief die op zijn naam werd uitgereikt, een document betreffende de opvolging van de klacht, een klacht bij politie betreffende de aanval op zijn broer B., een opvolging van de klacht, een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs.*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen*

*bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 186 858 van 16 mei 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).*

*4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.*

*5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Bagdad betwist en verwijst naar (internet)artikelen en verslagen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

*Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.*

*6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.*

*3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.*

*3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:*

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, voert verzoekende partij aan dat zij heeft uiteengezet dat door haar werk op het ministerie van olie zij problemen heeft gekregen met de milities, met name met “saraya al salam”. Verzoekende partij vervolgt dat zij bewijzen heeft ingediend van haar tewerkstelling en dat zij de nieuwe stukken pas nu indiende aangezien zij wachtte op de vertaling van de stukken zodat het eerste motief van de bestreden beslissing geen valabel motief is. Verzoekende partij benadrukt dat thans niet meer kan getwijfeld worden aan haar tewerkstelling en de bedreiging gelet op de verschillende nieuwe stukken die zij heeft ingediend. Zij wijst er nog op dat ook haar familie bedreigd wordt door de militie en dat de stukken samen gelezen moeten worden met haar verklaringen. Verzoekende partij besluit dat haar dossier moet teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekende partij benadrukt dat thans niet meer kan getwijfeld worden aan haar tewerkstelling en de bedreiging gelet op de verschillende nieuwe stukken die zij heeft ingediend. Met betrekking tot haar ingediende stukken, wijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal werd vastgesteld: *“In het licht van voorgaande bevindingen mag het duidelijk zijn dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de nieuwe feiten die u thans aanhaalt, i.c. de oproeping door Saraya al Salam, de bedreiging door Saraya al Salam en de aanval op uw broer B.(...), temeer daar u deze linkt aan uw eerdere problemen die allen ongeloofwaardig werden bevonden. Dat u thans verschillende documenten voorlegt, kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig verhaal hetgeen, zoals reeds duidelijk werd aangehaald, geenszins het geval is. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het geweten is dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken sowieso slechts relatief is. Wat betreft de dreigbrief en de oproepingsbrief die uw familie op uw naam zou ontvangen hebben, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze stukken loutere kopieën betreffen waaraan sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter. De stukken zijn bovendien niet gedateerd zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze documenten werden opgesteld. Het gaat hier bovendien om louter getypte stukken die door eender wie die over een pc met tekstverwerking beschikt kunnen zijn opgesteld. Wat voorts de aangiftes bij politie betreffen, moet worden opgemerkt dat dit enkel aantoont dat uw broer en vader bij de politie langsgingen om melding te maken van bepaalde voorgehouden gebeurtenissen. Uit deze stukken kan echter geenszins worden afgeleid dat de aangehaalde gebeurtenissen zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Dat de politie na de beide klachten “een stand van onderzoek” opstelde, wijzigt ook niets aan voorgaande temeer het document enkel stelt dat uw vader en broer klacht indienden, niets meer en niets minder. Het medisch attest op naam van B.(...) tot slot toont enkel aan dat uw broer verwondingen opliep en gehospitaliseerd werd, niets meer en niets minder. Een arts kan op grond van zijn ervaringen bepaalde vermoedens uiten over de omstandigheden die ten grondslag liggen aan de opgelopen verwondingen doch kan hier nooit met absolute zekerheid over geven. Uit het voorgelegde medische attest kan op geen enkele manier worden opgemaakt door wie en onder welke omstandigheden B.(...) gewond raakte. Het voorgelegde medische attest kan dan ook geenszins als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden weerhouden voor uw verklaringen dat uw broer omwille van u door uw voormalige belagers werd aangevallen, zoals u voorhoudt. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de voorgelegde stukken geenszins bij machte zijn om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen.*

(...)

*De overige documenten die u voorlegde, en die hierboven nog niet besproken werden, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De kopieën van uw diploma, een attest inzake uw studies in Irak, twee documenten ter bewijs van uw tewerkstelling bij het Ministerie van Olie van drie documenten van het Ministerie van Olie betreffende dienstverplaatsingen, hebben immers louter betrekking op uw studies en werkzaamheden in Irak en deze feiten op zich staan vooralsnog niet ter discussie. De kopieën van uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs zijn enkel een aanwijzing voor uw persoonsgegevens die vooralsnog evenmin worden betwist. Uw identiteitsdocumenten werden bovendien ook reeds beoordeeld in het kader van uw eerste asielaanvraag. Het schrijven van uw advocaat betreft enkel een opsomming van de nieuwe stukken die u voorlegde bij uw tweede asielaanvraag en stelt dat u duidelijk nood heeft aan internationale bescherming doch voegt niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag." Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.*

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de stukken samen gelezen moeten worden met haar verklaringen, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met haar land van herkomst, met alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken, en op basis daarvan tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij de nieuwe stukken nu pas indiende aangezien zij wachtte op de vertaling van de stukken zodat het eerste motief van de bestreden beslissing geen valabel motief zou zijn, merkt de Raad op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij niet preciseert welk motief het zou betreffen aangezien zij enkel zeer algemeen stelt "*het eerste motief van de bestreden beslissing*".

Gelet op bovenstaande vaststellingen ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij haar zaak zou moeten teruggezonden worden naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 november 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS